

Tawus Malak könnyei...

Elfut a Lét, elfogyhat napod
Bukott időd visszakaphatod
Eltűnni kell, s tudom: még nem lehet
Visszavár egy Szó, a Csend, a Fergeteg

Látszatvilág, létezni oly nehéz
Őszinte szó, kedvesség, elismerés
Szállóvendég csupán, és hamar ködbe vész
S csak reménykedem, hogy egyszer visszanéz

Széthullok, elveszek, és végül elmegyek
De várok még: Valamit megteszek
Tudom, hogy létem több, mint földi lét
Teljesség, lágy Otthon, Égi Fény

Célok, vágyak, tárgyak, emberek
Hát nem látjátok, miattatok szenvedek
Kínoztok engem, s torzzá tettetek
Izzó kampókkal téptétek lelkemet

De az a Fény, óh tudom, megbocsát
És eljő majd a boldog Változás
Égi Honból majd értem küldenek
És a Fény Hajóján Útra kelhetek

S majd Onnan, Onnan sírok Értetek
Kik oly durván nyúztátok Lényemet
Tudom, nem láttátok, hogy mit tettetek
Az ősgonoszság, az munkált Bennetek

Lucifer és más Fényhozó Angyalok
Hamis lidércfény-árja Rajtatok
Elhittétek, hogy mit tesztek, az a helyes
saját lelketek vesztére törtetek

De a Fény eljő, és tudom, megkímél
Értetek is fáj az Isteni Szív
Bukott világ nem lesz már otthonotok
Lelketek fényes lesz, Élő, s nem halott

Fogadd Teljesség, fogadd Lelkemet
És Mindazokét, akikért szenvedek
Kik torz poklukat adták csak nekem
Mely rettenet védtelen Szívem törte meg

Hazamegyünk, utazunk a Teljesség felé
Kéz a kézben, szívünk összeér
Harag elveszik, csak Csendesség marad
S mi gyűlölet, kín, gyötrődés: itt ragad
~ Nemiel C Logismord